

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců Mgr. Ondřeje Mráky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **F. H.**, zastoupený JUDr. Jiřím Kolaříkem, advokátem, se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 25. 11. 2015, č. j. 52 A 30/2015 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Magistrát města Pardubic, odbor správních agend, oddělení přestupků (dále jen „správní orgán prvního stupně“), vydal dne 25. 7. 2014 rozhodnutí, č. j. OSA/P-508/14-D/17, kterým byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným tím, že dne 20. 3. 2014 v době okolo 22:57 hodin jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. Škoda Rapid rz. X při výjezdu z benzínové čerpací stanice OMV na ul. Hradecká v Pardubicích, nerespektoval dopravní značku P6 „Stůj, dej přednost v jízdě“ (dále jen „značka P6“), vozidlo nezastavil a nezměněnou rychlostí pokračoval v jízdě dále ulicí Hradecká, tedy jiným jednáním, než které je uvedeno v § 125c odst. 1 písm. a) až j) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nesplnil nebo porušil povinnost stanovenou v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Za spáchaný přestupek byla stěžovateli v souladu s § 11 a § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“), a § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 1. 2015, č. j. KrÚ 2116/2015/ODSH/8, zamítl, a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“). Rozsudkem ze dne 25. 11. 2011, č. j. 52 A 30/2015 - 37, krajský soud žalobu stěžovatele zamítl jako nedůvodnou.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel předně namítl, že rozsudek krajského soudu je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud své rozhodnutí řádně neodůvodnil a nevypořádal všechny návrhy stěžovatele na doplnění dokazování.

Podle stěžovatele mohl být uznán vinným ze spáchaní přestupku pouze tehdy, pokud by bylo vyhověno jeho návrhu na výslech svědka - druhého zasahujícího policisty. Bylo by tak postaveno na jisto, že značka P6 při výjezdu z benzínové čerpací stanice OMV na ulici Hradecká v Pardubicích byla v řádném stavu, čitelná a viditelná, tj. byla platnou dopravní značkou. Pouze na základě svědecké výpovědi jediné osoby nelze stěžovatele uznat vinným ze spáchaní přestupku, mj. s ohledem na okolnosti pozorování (pozorování v nočních hodinách, svědek se věnoval řízení, řídil vozidlo v protisměru).

Krajský soud se dále řádně nevypořádal s námitkou stěžovatele, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správními orgány, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Toto porušení podle stěžovatele spočívalo v tom, že v předvolání k ústnímu jednání nebyl informován, že v jeho rámci bude proveden také výslech svědka. Tímto postupem došlo ke zkrácení práv stěžovatele daných čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a práv podle § 73 odst. 2 zákona o přestupcích.

Podle stěžovatele je zcela nedostatečné odůvodnění krajského soudu, podle kterého nemusel být stěžovatel v předvolání k ústnímu jednání poučen o tom, že při jednání bude proveden výslech policisty. Krajský soud se nevypořádal s námitkami stěžovatele v míře odpovídající jejich závažnosti, k čemuž stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 2. 6. 2009, sp. zn. II. ÚS 435/09 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).

pokračování

Stěžovateli v důsledku uvedeného nebyla dána možnost k přípravě obhajoby, možnost klást otázky svědkovi a být přítomen provedení důkazu – výsledku svědka. V dané věci je podle stěžovatele nutno analogicky aplikovat zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen „trestní řád“). Podle § 165 odst. 3 trestního řádu je policejní orgán povinen obviněnému mj. sdělit, o jaký druh úkonu se jedná; v nyní projednávané věci se jednalo o výslech svědka. Pokud by stěžovateli bylo oznámeno, že na jednání bude proveden výslech svědka, zcela jistě by zajistil účast (např. svého právního zástupce) na jednání, což mohlo ovlivnit závěry učiněné správním orgánem.

Stěžovatel rovněž namítl, že řízení před správními orgány bylo stíženo vadou, neboť skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise, a pro tuto vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Stěžovatel již v odvolání a žalobě podrobně uvedl, že nebylo prokázáno, že by se dopustil jednání, jež je mu kladeno za vinu. Stěžovatel odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11, podle něhož princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno, a existují-li jakékoliv rozumné pochybnosti, je nutno je vyložit ve prospěch obviněného. Stěžovatel v průběhu řízení popíral jednání, které je mu kladeno za vinu, přičemž vyslovil důvodné pochybnosti o správnosti pozorování svědka - policisty, jehož výslech byl spolu s fotografií pořízenou z aplikace Google dne 26. 6. 2014 jediným důkazem. Svědek podle stěžovatele s ohledem na okolnosti pozorování nemohl vnímat, zda přední část dopravní značky není zakryta, přeshkrtnuta apod. Fotografie pak ve vztahu k přestupkovému jednání nedokazuje nic. Ačkoliv krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že podkladem pro rozhodnutí bylo mj. oznámení o přestupku ze dne 20. 3. 2014, z rozhodnutí správních orgánů nevyplývá, že by z něj správní orgány vycházely, nadto tato listina nemůže být použita jako podklad rozhodnutí. Úřední záznam není řádným důkazním prostředkem a jako jednostranný úkon správního orgánu nemůže obstát (k tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 150/2015 - 43, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel dále považuje za nepřipustné, aby mu krajský soud kladl k tíži způsob obhajoby a dovozoval z něj účelovost vznesených námitek, neboť je vždy na obviněném, jaký způsob obhajoby zvolí. Obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy také v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), na řízení o přestupku nedopadá. Stěžovatel v průběhu správního řízení a rovněž v řízení před krajským soudem zpochybňoval platnost značky P6, neboť nebylo postaveno na jisto, zda se v čase spáchání údajného přestupku tato dopravní značka na předmětném místě nacházela. K těmto tvrzením stěžovatel navrhl ohledání na místě, opakovaný výslech svědka - nstržm. S. a svědecký výslech druhého zasahujícího policisty. Na žalovaném, resp. krajském soudu, bylo provedení těchto důkazů.

Stěžovatel shrnul, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 3, § 50 odst. 4 a § 52 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a neprovedl potřebné důkazy (resp. nezrušil

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a neuložil mu povinnost provést důkazy nezbytné ke zjištění stavu věci). Krajský soud pochybil, pokud se dostatečně nevypořádal s námitkami stěžovatele, jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné nejen pro nedostatek důvodů, ale také pro nesrozumitelnost.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu, přičemž odkázal na znění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, své rozhodnutí a napadený rozsudek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu a dospěl k závěru, že krajský soud se podrobně a srozumitelně s argumentací obsaženou v žalobě stěžovatele vypořádal, a to včetně žalobních bodů spočívajících v tvrzené nedostatečnosti provedených důkazů (viz s. 8 až 9 rozsudku) a porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (viz s. 11 až 13 rozsudku). Z napadeného rozsudku je zcela zřejmé, z jakých důvodů nepovažoval krajský soud argumentaci v žalobě za důvodnou, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů a utváření závěrů o skutkovém stavu. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal a s jeho závěry se ztotožňuje, jak níže rozvedeno.

Z obsahu správního spisu plyne, že podle oznámení (odevzdání) přestupku (věci) ze dne 20. 3. 2014 (jež je přílohou oznámení přestupku ze dne 21. 3. 2014) se stěžovatel odmítl k vytýkanému jednání vyjádřit a oznámení podepsat. Dále je ve správním spisu založen úřední záznam ze dne 21. 3. 2014, jakož i protokol o výpovědi svědka - zasahujícího policisty nstržm. S., jehož výslech byl proveden při ústním jednání dne 26. 6. 2014.

pokračování

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že ve správním řízení provedené důkazy (svědecká výpověď nstržm. S. a fotografie místa spáchání přestupku dokreslující dopravní situaci) byly dostatečné pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud se přitom ztotožňuje s názorem správních orgánů, že fotografie pořízená pomocí aplikace maps.google.cz sice sama o sobě neprokazuje spáchání přestupku, nicméně v kontextu s výpovědí svědka nstržm. S. dokresluje dopravní situaci v inkriminovaném místě. Z výpovědi nstržm. S. plyne, že spolu s dalším policistou při průjezdu směrem do centra města zahlédli, jak vůz bílé barvy u protilehlé benzinové stanice nerespektoval značku P6, vyjel bez zastavení od benzinové stanice poměrně velkou rychlostí, aniž by přibrzdil. Policisté vůz sledovali a zastavili v ulici kpt. Bartoše na zastávce MHD. Řidič vozu byl vyzván k prokázání totožnosti a předložení dokladů, čemuž řidič vyhověl a byl v něm ztotožněn stěžovatel. Stěžovatel podle svědka uvedl, že si není spáchání přestupku vědom, nebude nic řešit v blokovém řízení a nic již neřekne. Následně se odmítl vyjádřit a podepsat oznámení o přestupku. Nejvyšší správní soud rovněž konstatuje, že z výsledku svědka ani přiložené fotografie neplyne, že by značka P6 byla přeškrtnuta, zakryta, byla jinak špatně čitelná či na místě vůbec nebyla. Tuto skutečnost stěžovatel nenamítal ani při sepsání oznámení o přestupku a namítl ji až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (k možnosti uplatnění nových skutečností a navržení nových důkazů v odvolacím řízení viz dále). Nejvyšší správní soud shodně s žalovaným a krajským soudem považuje výpověď nstržm. S. za zcela věrohodnou a vnitřně konzistentní. K námitkám stěžovatele lze uvést, že výpověď policisty sice nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jeho tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Jakékoli pochybnosti o výpovědi tohoto svědka nevyšly v průběhu řízení najevo, nstržm. S. vykonával pouze svoji služební povinnost a nejsou zde ani dány jakékoli důvody, pro které by jej nebylo možné považovat za nestranného svědka předmětného jednání stěžovatele (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, a ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114).

Je rovněž zapotřebí připomenout, že podle § 50 odst. 4 správního řádu hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Ve smyslu § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není jejich návrhy vázán; vždy ovšem provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (srov. též § 73 odst. 2 zákona o přestupcích). Jak již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 - 66, uvedl, „[i] když je přestupkové řízení ovládáno mj. zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací, nezabývá to, vzhledem k dikci § 52 správního řádu, účastníka řízení povinností označit důkazy na podporu svých tvrzení. Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že povinnost vyplývající z § 52 správního řádu nelze vykládat v tom smyslu, že na účastníkovi řízení leží břemeno tvrzení a následně i důkazní břemeno ohledně zjišťovaných skutečností; je však povinen prokázat, co sám tvrdí, pokud má správní orgán právě z jeho tvrzení vycházet.“

Stěžovatel navrhoval provedení dalších důkazů, a sice opětovného výsledku nstržm. S., výsledku druhého zasahujícího policisty, a to zejména ke skutečnosti, jaké bylo v daném místě platné dopravní značení. Namítal přitom, že svědek S. nemohl vidět,

zda dopravní značka byla v rozhodném okamžiku platnou dopravní značkou, tj. zda nebyla přeškrtnuta, zakryta apod. Takto formulovaná námitka je ovšem již ze své podstaty nedůvodná, neboť ke zpochybnění výpovědi nstržm. S. nepostačuje pouze tato spekulace, a to obzvláště za situace, v níž ani sám stěžovatel konkrétně netvrdí, z jakého důvodu by tato dopravní značka skutečně platnou nebyla. Stěžovatel pouze ve zcela obecné rovině nabízí různé varianty „zneplatnění“ dopravní značky, aniž by ovšem tvrdil, že některá z těchto skutečností v jeho případě skutečně nastala. Netvrdí-li ovšem stěžovatel konkrétní skutečnost, kterou hodlá prokazovat, není ani zřejmé, co má být jím navrhovanými důkazy vlastně prokázáno. Za tohoto stavu je ovšem provádění stěžovatelem navrženého dokazování (ohledání místa samého, opakovaného svědeckého výsledku nstržm. S., svědeckého výsledku druhého zasahujícího policisty), aniž by bylo zřejmé, k prokázání jaké konkrétní skutečnosti mají vlastně být provedeny, nadbytečné. Nadto ani z dosud provedených důkazů a obsahu správního spisu neplynou jakékoli pochybnosti o skutkovém stavu zjištěném správními orgány.

V této souvislosti je nedůvodná rovněž námitka stěžovatele, že v nočních hodinách a při řízení služebního vozidla nebyl svědek S. schopen v protisměru vnímat a pozorovat výjezd jiného vozidla od čerpací stanice. Jak již bylo uvedeno, ani Nejvyšší správní soud nemá pochybnosti o věrohodnosti výpovědi tohoto svědka, který na rozdíl od stěžovatele nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. K posuzovanému skutku sice došlo v nočních hodinách, ale stěžovatel vyjížděl od benzínové čerpací stanice, přičemž je obecně známou skutečností, že tato zařízení jsou v nočních hodinách poměrně výrazně osvětlena a pohyb na nich při vyjíždění do jejich prostoru a vyjíždění z něj je viditelný i ze značné vzdálenosti. S ohledem na noční hodinu nelze opomenout také skutečnost, že stěžovatel musel mít zjevně zapnuta obrysová a potkávací světla (§ 32 odst. 2 zákona o silničním provozu). S ohledem na uvedené, jakož i na bílou barvu vozidla stěžovatele, která je relativně dobře viditelná také v nočních hodinách, je proto zcela zřejmé, že svědek S. i přes noční hodinu mohl vozidlo stěžovatele a způsob jeho jízdy vidět, a to rovněž z protisměru. Naopak, skutečnost, že svědek S. vozidlo stěžovatele zaregistroval, svědčí o tom, že se jmenovaný svědek jako řidič v souladu s § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu nejen plně věnoval řízení služebního vozidla, ale také pečlivě sledoval situaci v provozu na pozemních komunikacích a byl tak schopen řádně zareagovat na nebezpečné jednání stěžovatele, čímž rovněž plnil své služební povinnosti. Provedení důkazů, které stěžovatel navrhoval k prokázání této své námitky, je tedy rovněž nadbytečné, neboť věrohodná svědecká výpověď nstržm. S. postačuje ke zjištění skutkového stavu, o němž jinak nejsou jakékoli důvodné pochybnosti, a stěžovatel ani neuvádí takové skutečnosti, které by objektivně mohly věrohodnost výpovědi jmenovaného svědka zpochybnit.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti shledal nedůvodnou rovněž námitku stěžovatele, že krajský soud mu kladl k tíži způsob jeho obhajoby (stěžovatel začal být procesně aktivní až v odvolacím řízení) a dovozoval z něj účelovost vznesených námitek. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že obviněný z přestupku může uplatňovat nové skutečnosti a navrhopat nové důkazy rovněž v odvolání, neboť v řízení o přestupku se neuplatní § 82 odst. 4 správního řádu; odvolací správní orgán tedy nemůže odmítnout důkazní návrh odvolatele s poukazem na to, že nebyl vznesen již v řízení v prvním stupni. Takto ovšem žalovaný nepostupoval; ve stěžovatelem citovaném rozsudku Nejvyššího

pokračování

správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, přitom zdejší soud vyslovil, že uvedené „*ještě neznamená, že by správní orgán musel návrhu vyhovět a takový důkaz provést: důkaz provede jen tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění věci.*“ Takový důvod žalovaný neshledal a v napadeném rozhodnutí uvedl, že skutkový stav byl dostatečně prokázán svědeckou výpovědí nstržm. S., který u ústního jednání vypovídal jednoznačně, přičemž poruchové jednání stěžovatele zřetelně viděl; žalovanému nevznikly pochybnosti o vině stěžovatele, pročez nebylo třeba provést další důkazy. Jakkoliv krajský soud vyslovil svůj názor o účelovosti jednání stěžovatele, nijak tím nepopřel § 82 odst. 4 správního řádu ani judikaturní závěry zdejšího soudu. Krajský soud z nich naopak vycházel, sporné otázky posoudil a dospěl k závěru, že provedené důkazy plně postačovaly k uznání viny stěžovatele a nebylo třeba dokazování nijak doplňovat (bez rozdílu v tom, zda v řízení před správním orgánem prvního stupně nebo žalovaným). Nejvyšší správní soud v tomto směru pochybení žalovaného ani krajského soudu neshledal.

Nejvyšší správní soud nemůže dále přisvědčit kasační námitce, že oznámení o přestupku ze dne 20. 3. 2014 (resp. úřední záznam) nemůže být použito jako podklad pro vydání rozhodnutí.

Podle § 67 odst. 2 zákona o přestupcích je oznámení o přestupku učiněné orgánem policie podkladem pro zahájení řízení o přestupku.

Podle § 50 odst. 1 správního řádu podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podkladem pro vydání rozhodnutí jsou ovšem také důkazy, přičemž podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Z judikatury zdejšího soudu citované stěžovatelem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 7. 10. 2015, č. j. 9 As 150/2015 - 43, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS), je zřejmé, že úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam. Obdobné platí též pro oznámení o přestupku ze dne 20. 3. 2014, které představuje ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o přestupcích podklad pro zahájení řízení o přestupku. Podkladem pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu je přitom třeba rozumět všechny informace, údaje a skutečnosti, které mohou tak či onak přispět ke zjištění stavu věci v rozsahu vyžadovaném v § 3 správního řádu (viz Vedral, J. Správní řád. Komentář., BOVA POLYGON, Praha. 2006. s. 332). Podklady pro vydání rozhodnutí tak představují širší pojem než důkazní prostředky (§ 51 odst. 1 správního

řádu), které ovšem mezi podklady pro vydání rozhodnutí také náleží. Z tohoto důvodu krajský soud nepochybil, jestliže v napadeném rozsudku mezi podklady pro vydání rozhodnutí uvedl také oznámení o přestupku ze dne 20. 3. 2014 a úřední záznam z téhož dne, které poskytují správnímu orgánu předběžnou informaci o věci a slouží nejen správnímu orgánu, ale rovněž obviněnému z přestupku mimo jiné ke zvážení, jaké důkazy bude třeba ke zjištění skutkového stavu provést. V tomto smyslu je nutné obě tyto listiny chápat jako podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 51 odst. 1 správního řádu.

Důvodná není v této souvislosti ani námitka stěžovatele, že správní orgány z oznámení o přestupku nevycházely. Správní orgán prvního stupně již v první větě odůvodnění svého rozhodnutí konstatuje, že dne 28. 3. 2014 oznámení o přestupku obdržel a na jeho základě ve věci zahájil řízení, což je zcela v souladu s výše uvedeným. Rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu přitom tvoří s rozhodnutím vydaným v prvním stupni jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 1 Afs 88/2009 - 48).

V dalším okruhu námitek stěžovatel namítá porušení ustanovení o řízení před správními orgány, což mělo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci a dotčení práv stěžovatele. Porušení jeho práv mělo konkrétně spočívat v tom, že v předvolání k ústnímu jednání nebyl informován, že při něm bude proveden výslech svědka. Tuto povinnost správního orgánu stěžovatel dovozuje z analogické aplikace trestního řádu v přestupkovém řízení, a to zejména z § 165 odst. 3 trestního řádu, a dále z čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny. Také o tomto okruhu námitek již pojednal krajský soud v napadeném rozsudku, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho posouzením ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že pro správní trestání platí obdobné principy jako pro trestání soudní a v řízení o přestupku je na místě analogicky aplikovat pravidla stanovená trestním právem. To však platí za podmínky, že samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka řízení (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, a ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel v kasační stížnosti (oproti žalobním tvrzením) nerozporuje, že by bylo nesprávně posouzeno, zda byla omluva stěžovatele z jednání učiněna řádně ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích či nikoliv. Spornou je pouze otázka, zda jsou správní orgány povinny poučit stěžovatele v předvolání k ústnímu jednání o tom, že bude proveden výslech svědka, tedy že bude prováděno dokazování. Pokud zákon o přestupcích a správní řád poskytují dostatečnou právní úpravu, pak není důvodu přistupovat k analogickému užití trestního řádu. Zároveň není-li tato právní úprava v rozporu s čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny (což stěžovatel nenamítá, když *de facto* pouze dovozuje, že mu práva podle těchto ustanovení byla upřena v důsledku tvrzeného nesprávného poučení), nezbuďte, než přisvědčit závěru krajského soudu, že o práva, která stěžovateli garantuje správní řád, § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny se připravil sám tím, že se nedostavil k ústnímu jednání bez náležité omluvy nebo z důležitého důvodu.

pokračování

Ze správního spisu vyplývá, že stěžovateli bylo dne 21. 5. 2014 (patrně v důsledku písařské chyby je u podpisu stěžovatele na doručence uvedeno datum 21. 6. 2014, avšak z podacího razítka je zřejmé, že se jednalo o měsíc květen), doručeno sdělení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání. V něm byl stěžovatel mj. poučen následovně: „Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích odmítne-li se obviněný k ústnímu jednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy či důležitého důvodu, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti. Projednáním věci podle § 74 zákona o přestupcích je třeba rozumět nejen její projednání při ústním jednání (např. za účasti případných svědků apod.), ale též rozhodnutí o ní. Budou-li v závěru ústního jednání shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí, bude ve věci vydáno rozhodnutí, aniž by byl obviněný opětovně poučován ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“

Jak správně uvedl již krajský soud a jak plyne rovněž z citovaného poučení stěžovatele učiněného správním orgánem prvního stupně v předvolání k ústnímu jednání, podstatou ústního jednání je shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci. Poskytnutí reálné možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí při ústním jednání (§ 36 odst. 3 správního řádu, 73 odst. 2 zákona o přestupcích) je potom třeba chápat jako možnost, která je dána účastníkovi správního řízení v jeho závěrečné fázi před vydáním rozhodnutí, poté, co jsou shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. Účastník řízení tedy může uplatnit své výhrady, příp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 - 71, a ze dne 2. 10. 2013, č. j. 6 As 29/2013 - 87). Pokud se však sám stěžovatel o svá práva, včetně těch, které mu plynou z čl. 6 Úmluvy a čl. 38 odst. 2 Listiny, připraví tím, že se k jednání nedostaví bez náležité omluvy nebo z důležitého důvodu, nejedná se o pochybení na straně správního orgánu, ale o důsledek jeho nedbalosti a procesní pasivity.

Lze tedy shrnout, že z ustanovení správního řádu ani zákona o přestupcích nelze dovodit, že by byl správní orgán, ještě nad rámec výše citovaného poučení, povinen poučit v předvolání k ústnímu jednání stěžovatele o tom, že v rámci dokazování bude proveden výslech konkrétního svědka. Skutečnost, že k takovému úkonu může dojít, plyne ze samého smyslu a podstaty ústního jednání, jakkoliv se uvedené stěžovatel snaží zpochybnit. Pro analogické užití trestního řádu není v tomto ohledu prostor, přičemž aplikace předmětné právní úpravy není v rozporu s čl. 6 Úmluvy ani čl. 38 odst. 2 Listiny. Nejvyšší správní soud tak ani další kasační námitky stěžovatele neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice ve věci plný úspěch měl, nicméně dle obsahu spisového materiálu mu nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, proto Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení žalovanému nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu